

със “сладка” ракия (от същото шише, с което са черпили за “честта” на булката), а те им дават пари. Обикновено получените банкноти се кичат по роклята и костюма на младоженците. През цялото време свири музика, всички играят. При лахо всеки гостенин може да играе със сватбения байрак, но за това трябва да плати на кума, който дава тези пари на булката. Празненството продължава с много шум и веселие до късно вечерта, след което младите се прибират в дома на свекъра. Тук гошавката може да трае до рано сутринта. Същата вечер младоженецът при фичери и хорохоя сваля булото на съпругата си и през следващите три дни тя носи само венче в косите си.

След вземането на булката и обикалянето на махалата, сватбата при йерлиите от Софийско се разделя на две. Младоженците, заедно с гостите от мъжката страна, са в отделен ресторант. Момините роднини са в друг ресторант. При тях булката се замества от шаферка, облечена също в бяла рокля, която събира парите за младите. Шаферката е сестра или друга близка роднина на булката (Марушиакова 1992-в: 90).

При софийските грастари и калайджии към обяд гостите започват на наддават пари. Младоженците са прави един до друг, ръцете им са вързани с червена кърпа – дясната на момичето, лявата на момчето. Първо започват да дават парите родителите на момичето, след това и другите гости. Всеки който дава пари, държи реч. „Най-продължително е даруването при нас, кардарашите. Всеки иска да държи реч, да каже колко дава, за поиска да му се изпълни музикално желание” (м., р. 1946 г.). Тази вечер става и брачното свождане.

Кардарашите, както и демирджиите и лингурарите, в неделя ходят в църквата за венчаване, но това не е утвърдена и масово прилагана практика.

В годините на катунарския живот, след като булката “тракийска” калайджийка е готова в сватбения тоалет, „заедно с момчето отива в катуна на свекъра”. Там той постила по дължината на палатката пояса си и по него „първо мина синът му Иван, а след това и снахата Анка, която мажеше стените на катуна със сладко (вода с разтворена захар). След това намаза и стените на изписаната пееща каруца, дар на Иван от баща му - да е сладък животът им”. С приключване на ритуала всички отиват на разположената на поляната софра. Там „тракийските” калайджии дават на дъщеря си малка златна турска монета /”звонче”/, която се пази в семейството и се предава на дъщерите. Ако снаха и свекърва се уважават, може да се даде и на снаха. Много от гостите даряват младите с китка, вързана с червен конец и със златна паричка. Някои булки събират до 20 такива